

ARTHUR CONAN DOYLE

Ο ΑΣΗΜΕΝΙΟΣ ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Μετάφραση

Έρρίκος Μπαρτζινόπουλος

ALDINA

2

GUTENBERG

ΜΥΣΤΗΡΙΟ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΣΕΙΡΑΣ

Ζωή Μπέλλα-Ύαρμάου

*

Τῆ σειρά τῆς ALDINA ἐμπνεύστηκε
καὶ ὀργάνωσε ὁ Δημήτρης Ὑαρμάος (2014)

© Copyright 2017

Ἐκδόσεις Gutenberg

ISBN 978-960-01-1876-6

ΕΚΔΟΣΕΙΣ GUTENBERG

Διδότου 37, 106 80 Ἀθήνα

Τηλ.: 210 36.42.003 – Fax: 210 36.42.030

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ:

Ἰασωνίδου 13, 546 35

Τηλ.-Fax: 2310 271147

www.dardanosnet.gr • info@dardanosnet.gr

e-shop: www.dardanosnet.gr

**Ο ΑΣΗΜΕΝΙΟΣ ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ
ΚΑΙ
ΑΛΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ GUTENBERG

ARTHUR CONAN DOYLE

Ο ΑΣΗΜΕΝΙΟΣ ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

ΚΑΙ

ΑΛΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Μετάφραση-Σημειώσεις-Έπιμετρο
Έρρίκος Μπαρτζινόπουλος

ΜΥΣΤΗΡΙΟ - 2
GUTENBERG || ALDINA

Ἄρχισα νὰ ἐνδιαφέρομαι καὶ νὰ πειραματίζομαι μὲ τὸν Πνευματισμὸ τὴν ἴδια ἐποχὴ πού δημιούργησα τὸν Σέρλοκ Χόλμς. Μεγαλώνοντας ἀποφάσισα πὼς ἔχει μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὸν ντετέκτιβ.

ΑΡΘΟΥΡ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΪΛ

Μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες ἱστορίες μυστηρίου ὅλων τῶν ἐποχῶν Ὁ Ἀγριόγατος τοῦ Κόναν Ντόιλ.

THE GUARDIAN

Ὁ πνευματιστὴς πίσω ἀπὸ τὸν Σέρλοκ Χόλμς.

THE NEW YORK TIMES

Μιὰ συναρπαστικὴ ἀναγνωστικὴ ἐμπειρία: ποικίλες ἱστορίες μυστηρίου, φαντασίας καὶ τρόμου σὲ διάφορες ἐποχές.

GOODREADS

Θρίλερ πού ταξιδεύουν τούς ἀναγνώστες τους ἀπὸ τὶς βρετανικὲς ἐξοχὲς μέχρι τὸν Βόρειο Πόλο κι ἀπὸ μεσαιωνικοὺς πύργους μέχρι τὴν Ἀρχαία Αἴγυπτο μὲ πρωταγωνιστὲς φαντάσματα, νεκροζώντανους, κακοποιούς, ταξιδευτὲς, διάσημους συγγραφεῖς ὅπως ὁ Ντίκενς, ὁ Σουίφτ, ὁ Λόρενς Στέρν καὶ βεβαίως «δαιμονικὲς» γυναῖκες: οἱ ἱστορίες πού ἐμπνεύστηκε ὁ Κόναν Ντόιλ ἀπὸ τὴν ἐνασχόλησή του μὲ τὸν Πνευματισμό. Πιὸ συναρπαστικὲς καὶ ἀπὸ τὸν Σέρλοκ Χόλμς, σύμφωνα μὲ τὸν συγγραφέα τους.

Ἕνα μικρὸ δεῖγμα γιὰ νὰ «κολλήσετε»:

I

ΙΣΩΣ ΦΑΝΩ ΠΑΡΑΛΟΓΟΣ ἂν πῶ ὅτι ἀποδίδω τὸ θάνατο τοῦ φτωχοῦ φίλου μου Τζὸν Μπάρινγκτον Κόουλς σὲ ὑπερφυσικὴ παρέμβαση. Ἔχω πλήρη ἐπίγνωση ὅτι ἀπαιτεῖται μιὰ ὀλόκληρη ἀλυσίδα ἰσχυρῶν ἀποδείξεων γιὰ νὰ γίνεи ἀποδεκτὸ ἀπὸ τὴ σημερινὴ κοινὴ γνώμη ἓνα τέτοιου εἴδους συμπέρασμα. Κατὰ συνέπεια, θὰ περιγράψω ἀπλῶς τὶς συνθῆκες πού ὁδήγησαν σ' αὐτὸ τὸ θλιβερὸ γεγονός ὅσο πιὸ περιληπτικὰ καὶ ἀπλὰ μπορῶ καὶ θ' ἀφήσω τὸν κάθε ἀναγνώστη νὰ βγάλει τὰ συμπεράσματά του. Ἴσως νὰ ὑπάρχει κάποιος πού νὰ μπορεῖ νὰ φωτίσει ὅσα γιὰ μένα παραμένουν σκοτεινά.

Πρωτογνώρισα τὸν Μπάρινγκτον Κόουλς ὅταν πῆγα στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Ἐδιμβούργου νὰ σπουδάσω Ἰατρική. Ἡ σπιτονοικοκυρά μου στὴ Νορθάμπερλαντ Στριτ εἶχε ἓνα μεγάλο σπίτι, καὶ οὔσα χήρα χωρὶς παιδιά, ἐξασφάλιζε τὰ πρὸς τὸ ζῆν παρέχοντας στέγη σὲ διάφορους φοιτητές.

Ὁ Μπάρινγκτον Κόουλς ἔτυχε κι εἶχε νοικιάσει δωμάτιο στὸ ἴδιο πάτωμα μὲ μένα, κι ὅταν γνωριστήκαμε καλύτερα, μοιραζόμασταν κι ἓνα μικρὸ καθιστικὸ στὸ ὁποῖο γευματίζαμε. Ἐτσι ἀναπτύξαμε μιὰ φιλία ἣ ὁποία

μέχρι τῆ μέρα τοῦ θανάτου του δὲν ἀμαυρώθηκε ἀπὸ τὴν παραμικρὴ διαφωνία.

Ὁ πατέρας τοῦ Κόουλς ἦταν συνταγματάρχης καὶ εἶχε ὑπηρετήσει πολλὰ χρόνια στὴν Ἰνδία. Παρεῖχε στὸν γιό του ἕνα γενναῖο εἰσόδημα, ἀλλὰ σπάνια ἔδινε ὅποιο-δήποτε ἄλλο σημάδι πατρικῆς στοργῆς, στέλλοντάς του ἀραιὰ καὶ ποῦ σύντομα γράμματα.

Ὁ φίλος μου, ποῦ εἶχε γεννηθεῖ στὴν Ἰνδία καὶ τοῦ ὁποίου ὁ χαρακτήρας ἦταν ιδιαίτερα ἐκδηλωτικός, αἰσθανόταν πληγωμένος ἀπ' αὐτὴν τὴν ἐγκατάλειψη. Ἡ μητέρα του εἶχε πεθάνει καὶ δὲν εἶχε κανέναν ἄλλον συγγενὴ στὸν κόσμο γιὰ νὰ τοῦ καλύψει τὸ κενό. Ἔτσι ἔφτασε μὲ τὸν καιρὸ νὰ συγκεντρώνει ὅλη του τὴ στοργὴ σὲ μένα καὶ νὰ μ' ἐμπιστεύεται μ' ἕναν τρόπο ποῦ σπανίζει μεταξὺ ἀνδρῶν. Ἀκόμη κι ὅταν τὸν κυρίευσε ἕνα ἰσχυρότερο καὶ βαθύτερο πάθος, δὲν ἐπηρεαζόταν οὔτε στιγμὴ ἢ δική μας φιλικὴ σχέση.

Ὁ Κόουλς ἦταν ἕνας ψηλὸς καὶ λεπτὸς νεαρὸς ἄντρας μὲ μελαψὸ πρόσωπο καὶ μαῦρα τρυφερὰ μάτια. Σπάνια ἔχω δεῖ ἄλλον ἄντρα νὰ ἔχει τόσες πιθανότητες νὰ κεντρίσει τὸ ἐνδιαφέρον μιᾶς γυναίκας ἢ νὰ διεγείρει τὴ φαντασία της. Τὸ ὕφος του ἦταν κατὰ κανόνα ὄνειροπόλο καὶ μαῖλλον νωθρό· ἀλλὰ ἐὰν πάνω στὴ συζήτηση προέκυπτε κανένα θέμα τὸ ὁποῖο τὸν ἐνδιέφερε, ζωντάνευε αὐτόματα. Σὲ τέτοιες περιπτώσεις τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου του ζωήρευε, τὰ μάτια του ἔλαμπαν καὶ μιλοῦσε μὲ μιὰν εὐγλωττία ποῦ γοήτευε τὸ ἀκροατήριό του.

Παρ' ὅλ' αὐτὰ τὰ φυσικὰ πλεονεκτήματα ἔκανε μιὰ μοναχικὴ ζωὴ, ἀποφεύγοντας τὴ συναναστροφή μὲ γυ-

ναϊκες και μελετώντας με άπιστευτο ζήλο. Ήταν ένας άπ' αυτούς που ξεχώριζαν στο έτος του και πήρε το ανώτερο μετάλλιο στην Ανατομία και τὸ ἔπαθλο «Νιλ Ἄρνουτ» γιὰ τὴ Φυσική.

Πόσο καλά μπορῶ και θυμᾶμαι τὴν πρώτη φορά που τὴν εἶδαμε! Ἐπανειλημμένα ἔχω ἐπαναφέρει στο μυαλό μου τὴ συγκεκριμένη σκηνή και ἔχω προσπαθήσει νὰ θυμηθῶ ποιά ἦταν ἡ ἀκριβὴς ἐντύπωση που μοῦ προκάλεσε τότε. Ὅταν γνωριστήκαμε, ἡ κρίση μου ἐπηρεάστηκε, ἔχω λοιπὸν τὴν περιέργεια νὰ θυμηθῶ ποιά ἦταν ἡ πρώτη αὐθόρμητη ἀντίδρασή μου. Εἶναι δύσκολο ὡστόσο νὰ διαγράψω τὰ αἰσθήματα που ἡ λογική, ἢ ἡ προκατάληψη, μοῦ προκάλεσε ἀργότερα.

Ήταν στὰ ἐγκαίνια τῆς Βασιλικῆς Ἀκαδημίας τῆς Σκοτίας τὴν ἀνοιξὴ τοῦ 1879. Ὁ φτωχὸς φίλος μου ἦταν φανατικὸς λάτρης ὁποιασδήποτε μορφῆς τέχνης, και μιὰ εὐχάριστη μουσική νότα ἢ μιὰ λεπτὴ ἀπόχρωση στὸν καμβὰ πρόσφεραν βαθιὰ εὐχαρίστηση στὴν ὑπερευαίσθητη ψυχὸσύνησὲς του. Εἶχαμε πάει μαζί νὰ δοῦμε τοὺς πίνακες και βρισκόμασταν στὴ μεγάλη κεντρικὴ αἴθουσα, ὅταν πρόσεξα μιὰν ἐξαιρετικὰ ὁμορφη γυναίκα νὰ στέκεται στὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ δωματίου. Σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ δὲν εἶχα ξαναδεῖ ἕνα τόσο κλασικὰ τέλειο πρόσωπο. Ἡ γνήσια ἑλληνικὴ ὁμορφιά — τὸ μέτωπο πλατύ, πολὺ χαμηλὸ και λευκὸ σὰν μάρμαρο, μ' ἕνα συννεφάκι ἀπὸ λεπτοὺς βοστρύχους νὰ τὸ πλαισιώνουν, ἡ μύτη ἴσια και καθαρὸγραμμη, τὰ χεῖλη μᾶλλον λεπτά, τὸ πιγούνη και τὸ κάτω σαγόνι ὁμορφα στρογγυλεμένα ἀλλὰ και ἐπαρκῶς ἀνεπτυγμένα ὥστε νὰ ὑπόσχονται ἀσυνήθιστη δύναμη χαρακτήρα.

ἼΑλλά ἐκεῖνα τὰ μάτια... ἐκεῖνα τὰ ὑπέροχα μάτια! Μακάρι νὰ μπορούσα νὰ δώσω μιὰν ἀμυδρὴ ἔστω ἰδέα τῶν μεταβαλλόμενων διαθέσεων τους, τῆς ἀκαμπτης ἀναλγησίας τους, τῆς θηλυκῆς τρυφερότητάς τους, τῆς δύναμης ἐπιβολῆς τους, τῆς διεισδυτικῆς ἔντασης ποὺ ξαφνικὰ μεταβάλλεται σὲ μιὰν ἔκφραση γυναικείας ἀδυναμίας — ἀλλὰ τώρα ἀναφέρομαι σὲ μετέπειτα ἐντυπώσεις.

Μαζί μὲ αὐτὴν τὴν κυρία ἦταν ἓνας ψηλὸς ξανθομάλλης νεαρὸς ἄντρας, ποὺ ἀναγνώρισα ἀμέσως ὡς ἓναν φοιτητὴ τῆς Νομικῆς μὲ τὸν ὁποῖο εἶχα μιὰν ἀμυδρὴ γνωριμία. Ὁ Ἄρτσιμπαλντ Ρίβς — αὐτὸ ἦταν τ' ὄνομά του — ἦταν ἓνας γοητευτικὸς καὶ κομπὸς νέος, πρωτοστάτης κάποτε σὲ κάθε φοιτητικὴ ἀταξία, ὁ ὁποῖος τελευταίως δὲν κυκλοφοροῦσε πολὺ καὶ οἱ φῆμες ἔλεγαν ὅτι εἶχε ἀρραβωνιαστεῖ. Ὑπέθεσα λοιπὸν ὅτι ἡ συνοδὸς του ἦταν ἡ μνηστὴ του. Κάθισα στὸν βελούδινο καναπέ στὸ κέντρο τῆς αἴθουσας καὶ βάλθηκα νὰ παρατηρῶ κρυφὰ τὸ ζευγάρι πίσω ἀπ' τὸν κατάλογό μου.

Ὅσο περισσότερο τὴν κοίταζα, τόσο περισσότερο μὲ κατακτοῦσε ἡ ὀμορφιά της. Ἦταν λίγο κοντὴ, εἶν' ἡ ἀλήθεια, ἀλλὰ τὸ σῶμα της ἦταν τέλειο καὶ οἱ κινήσεις της τόσο ἀρμονικές, ὥστε μόνο μέσω σύγκρισης καταλάβαινε κανεὶς ὅτι ἦταν κοντύτερη τοῦ μέσου ὄρου.

Στὸ διάστημα ποὺ εἶχα τὰ μάτια μου πάνω της, ὁ Ρίβς χρειάστηκε ν' ἀπομακρυνθεῖ γιὰ κάποιον λόγο καὶ ἡ νεαρὴ κυρία ἔμεινε μόνη. Ἐχοντας γυρίσει τὴν πλάτη της στοὺς πίνακες, περνοῦσε τὴν ὥρα της μέχρι τὴν ἐπιστροφή τοῦ συνοδοῦ της παρατηρώντας προσεκτικὰ τοὺς γύρω της, χωρὶς νὰ δίνει τὴν παραμικρὴ σημασία στὸ

γεγονός ὅτι μιὰ ντουζίνα ζευγάρια μάτια, γοητευμένα ἀπ' τὴν κομψότητα καὶ τὴν ὀμορφιά της, ἦταν στραμμένα μὲ περιέργεια πάνω της. Μὲ τὸ ἓνα της χέρι νὰ κρατᾷ τὸ κόκκινο μεταξωτὸ κορδόνι ποὺ βρισκόταν μπροστὰ ἀπὸ τὰ ζωγραφικὰ ἔργα, στεκόταν νωχελικὰ περιφέροντας τὸ βλέμμα της ἀπὸ πρόσωπο σὲ πρόσωπο μὲ τόση ἄνεση, λὲς καὶ κοιτοῦσε τὰ πλάσματα στοὺς μουσαμάδες πίσω της. Ξαφνικά, καθὼς τὴν παρατηροῦσα, εἶδα τὸ βλέμμα της νὰ ἐστιάζεται ἔντονα καὶ ἐπίμονα. Ἀκολούθησα τὴν κατεύθυνση τῆς ματιᾶς της διερωτώμενος τί μπορεῖ νὰ τὴν εἶχε ἐντυπωσιάσει τόσο πολὺ.

Ὁ Τζὸν Μπάρινγκτον Κόουλς στεκόταν μπροστὰ σ' ἓναν πίνακα, τοῦ Νόελ Πάτον θαρρῶ — θυμᾶμαι πὼς τὸ θέμα του ἦταν κάτι εὐγενὲς καὶ αἰθέριο. Τὸ προφίλ του ἦταν στραμμένο πρὸς τὸ μέρος μας καὶ δὲν τὸν ἔχω ξαναδεῖ σὲ τόσο ὠραία στάση. Σᾶς ἔχω πεῖ πὼς ἦταν ἓνας ἐντυπωσιακὰ γοητευτικὸς ἄντρας, ἀλλὰ ἐκείνη τὴ στιγμή ἔδειχνε ἀπολύτως ὑπέροχος. Ἦταν προφανὲς ὅτι εἶχε ξεχάσει πρὸς στιγμὴν τὸ περιβάλλον ὅπου βρισκόταν καὶ μιὰ σκούρα ροδαλὴ ἀπόχρωση ἀπλωνόταν στὰ μελαψὰ μάγουλά του. Ἐκείνη συνέχισε νὰ τὸν παρατηρεῖ ἐπίμονα μὲ φανερὸ τὸ ἐνδιαφέρον στὸ ὕφος της, μέχρι ποὺ ὁ ρεμβασμὸς του διακόπηκε καὶ γύρισε ἀπότομα ξαφνιασμένος ἔτσι ὥστε ἡ ματιά του νὰ σμιῖξει μὲ τὴ δική της. Τράβηξε ἀμέσως τὸ βλέμμα της, ἀλλὰ τὰ δικά του μάτια παρέμειναν καρφωμένα πάνω της γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα. Ὁ πίνακας εἶχε ξεχαστεῖ ἤδη καὶ ἡ ψυχὴ του εἶχε προσγειωθεῖ καὶ πάλι στὴ Γῆ.

Τὴν ξανασυναντήσαμε μιὰ-δυὸ φορές μέχρι νὰ φύγουμε, καὶ πρόσεξα πὼς ὁ φίλος μου τὴν κοίταζε κάθε

φορά. Δὲν εἶπε τίποτα ὅμως μέχρι πὺν βγήκαμε ἔξω στὸν καθαρὸ ἀέρα καὶ βρεθήκαμε νὰ βαδίζουμε ἀγκαζέε στὴν Πρίνσες Στρίτ.

— Τὴν πρόσεξεε ἐκείνη τὴν ὁμορφη γυναικα μὲ τὸ μαῦρο φόρεμα καὶ τὴ λευκὴ γούνα; ρώτησε.

— Ναί, τὴν εἶδα, ἀπάντησα.

— Τὴν ξέρεις; ρώτησε ἀνυπόμονα. Ἔχειε καμιά ἰδέα ποιά εἶναι;

— Δὲν τὴ γνωρίζω προσωπικά, ἀπάντησα, ἀλλὰ δὲν ἔχω καμιά ἀμφιβολία πὺς θὰ μποροῦσα νὰ μάθω τὰ πάντα γι' αὐτὴν, γιὰτὶ νομίζω ὅτι εἶναι ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν νεαρὸ Ἄρτσι Ρίβς, κι ἐγὼ κι αὐτὸς ἔχουμε πολλοὺς κοινοὺς φίλους.

— Ἀρραβωνιασμένη! ἀναφώνησε ὁ Κόουλς.

— Μὴ μοῦ πεῖς, ἀγαπητέ μου, εἶπα γελώντας, πὺς εἶσαι τόσο εὔτρωτος ὡστε τὸ γεγονὸς πὺς μιὰ κοπέλα μὲ τὴν ὁποία δὲν ἔχειε μιλήσει ποτέ στὴ ζωὴ σου εἶναι ἀρραβωνιασμένη εἶν' ἀρκετὸ γιὰ νὰ σ' ἀναστατώσει;

— Ὅχι ἀκριβῶς νὰ μ' ἀναστατώσει, ἀπάντησε γελώντας βεβιασμένα, ἀλλὰ δὲν ἔχω πρόβλημα νὰ σοῦ πῶ, Ἄρμιταζ, ὅτι ποτέ ἄλλοτε δὲν ἐντυπωσιάστηκα τόσο πολὺ στὴ ζωὴ μου. Δὲν εἶναι μόνο ἡ ὁμορφιά τοῦ προσώπου — ἂν καὶ ἦταν τέλεια — ἀλλὰ κι ὁ χαρακτήρας καὶ ἡ πνευματικότητα πὺν πρόδιδε. Ἐλπίζω, ἂν εἶναι ἀρραβωνιασμένη, νὰ εἶναι μὲ κάποιον ἀντάξιο της.

— Πολὺ τρυφερά τὰ λέε, παρατήρησα. Μιλᾶμε γιὰ καθαρὴ περίπτωση κεραυνοβόλου ἔρωτα, Τζάκ. Γιὰ νὰ σὲ ἡσυχάσω ὅμως, θὰ φροντίσω νὰ μάθω τὰ πάντα γι' αὐτὴν ὅταν συναντήσω κανέναν πὺν ἴσως νὰ τὴν ξέρει.

Ὁ Μπάρινγκτον Κόουλς μ' εὐχαρίστησε καὶ ἡ συ-

ζήτηση στράφηκε σὲ ἄλλα θέματα. Γι' ἀρκετὲς μέρες κανένας μας δὲν ἔκανε τὴν παραμικρὴ ἀναφορὰ στὸ θέμα, ἂν κι ὁ φίλος μου ἦταν μᾶλλον λιγάκι πιὸ ἀφηρημένος κι ὄνειροπόλος ἀπὸ τὸ σύννηθες. Τὸ περιστατικὸ εἶχε διαγραφεῖ τελείως ἀπὸ τὴ μνήμη μου, ὅταν μιὰ μέρα ὁ νεαρὸς Μπρόντι, ποὺ εἶναι δεύτερος ξάδερφός μου, μὲ πλησίασε στὰ σκαλιὰ τοῦ πανεπιστημίου μὲ ὕφος προ-ἀγγελοῦ κακῶν εἰδήσεων.

— Τὸν ξέρεις τὸν Ρίβς, ἄρχισε, ἔτσι δὲν εἶναι;

— Ναί. Τί ἔπαθε;

— Διαλύθηκε ὁ ἀρραβώνας του.

— Διαλύθηκε; ἀναφώνησα. Μόλις τὶς προάλλες ἔμαθα ὅτι εἶχε ἀρραβωνιαστεῖ.

— Κι ὅμως διαλύθηκε. Μοῦ τὸ εἶπε ὁ ἀδερφός του. Ἀπαράδεκτο ἐκ μέρους τοῦ Ρίβς, ἂν ἐκεῖνος τὸ ἀποφάσισε, γιατί ἦταν ἓνα ἀσυνήθιστα καλὸ κορίτσι.

— Τὴν ἔχω δεῖ, εἶπα, ἀλλὰ δὲν ξέρω τ' ὄνομά της.

— Λέγεται Νόρθκοτ και ζεῖ μὲ μιὰ γριὰ θεία της στὴν Ἀμπερκρόμπι Πλίς. Κανένας δὲ γνωρίζει τὸ παραμικρὸ γιὰ τοὺς γονεῖς της ἢ ἀπὸ ποῦ εἶναι. Ὅπως και νὰ 'χει, εἶναι ἢ πιὸ ἄτυχη κοπέλα στὸν κόσμον ἢ δύσμοιρη!

— Γιατί ἄτυχη;

— Ἦταν ὁ δεύτερος ἀρραβώνας της, εἶπε ὁ νεαρὸς Μπρόντι, ποὺ εἶχε τὸ θαυμαστὸ χάρισμα νὰ ξέρει τὰ πάντα γιὰ τοὺς πάντες. Ἦταν ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν Πρέσκοτ — τὸν Οὐίλιαμ Πρέσκοτ ποὺ πέθανε. Πολὺ θλιβερὴ περίπτωσις. Ἡ μέρα τοῦ γάμου εἶχε ὀριστεῖ κι ὅλα ἦταν μιὰ χαρὰ ὅταν ἔγινε τὸ κακό.

— Ποιὸ κακό; ρώτησα, ἂν και κάτι εἶχα ἀρχίσει νὰ θυμᾶμαι.

—'Ο θάνατος τοῦ Πρέσκοτ. Πῆγε ἓνα βράδυ στὴν Ἄμπερκρόμπι Πλέις κι ἔμεινε μέχρι ἀργά. Κανέννας δὲν ξέρει πότε ἀκριβῶς ἔφυγε, ἀλλὰ γύρω στὴ μία τὸ πρωὶ ἓνας γνωστός του τὸν συνάντησε νὰ βαδίζει βιαστικά πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ Κουίνς Πάρκ. Τοῦ εὐχήθηκε καληνύχτα, ἀλλὰ ὁ Πρέσκοτ ἀπομακρύνθηκε χωρὶς νὰ τοῦ δώσει σημασία, κι αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία φορὰ ποὺ τὸν εἶδε κάποιος ζωντανό. Τρεῖς μέρες ἀργότερα τὸ πτώμα του βρέθηκε νὰ ἐπιπλέει στὸ Σὲν Μάργκαρετ Λόχ μπροστὰ ἀπὸ τὸ παρεκκλήσι τοῦ Σὲντ Ἄντονι. Κανέννας δὲ μπόρεσε νὰ ἐξηγήσει τί εἶχε συμβεῖ, ἀλλὰ ἡ ἐπίσημη ἐκδοχὴ μιλάει γιὰ προσωρινὴ παράνοια.

— Πολὺ παράξενο, παρατήρησα.

— Ναί, καὶ ἀφάνταστα σκληρὸ γιὰ τὸ δύστυχο κορίτσι, εἶπε ὁ Μπρόντι. Τώρα ποὺ ἦρθε καὶ τὸ ἄλλο πλῆγμα, σίγουρα θὰ τὴν τσακίσει. Κι εἶναι ἀπίστευτα εὐγενική καὶ ἀξιοπρεπής!

— Τὴ γνωρίζεις λοιπὸν προσωπικά; ρώτησα.

— Ἄ ναί, τὴν ξέρω. Τὴν ἔχω συναντήσει πολλές φορές. Θὰ μοῦ ἦταν εὐκόλο νὰ κανονίσω νὰ τὴ γνωρίσεις.

— Δὲν πρόκειται τόσο γιὰ μένα, ἀπάντησα, ὅσο γιὰ ἓναν φίλο μου. Ὡστόσο δὲ νομίζω ὅτι θὰ βγαίνει γιὰ ἓνα διάστημα ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ ποὺ τῆς ἔτυχε. Ὅταν ξαναβρεῖ τὸν ἑαυτὸ της, θὰ ἐκμεταλλευτῶ τὴν προσφορὰ σου.

Δώσαμε τὰ χέρια, τὸ συμφωνήσαμε, καὶ τὸ θέμα δὲ μ' ἀπασχόλησε γιὰ λίγο καιρό.

Τὸ ἐπόμενο περιστατικὸ ποὺ ἔχω νὰ διηγηθῶ κι ἔχει σχέση μὲ τὴν περίπτωσή τῆς δεσποινίδος Νόρθκοτ εἶναι δυσάρεστο. Ὡστόσο πρέπει νὰ τὸ περιγράψω ὅσο

τὸ δυνατὸν ἀκριβέστερα, μιὰ καὶ μπορεῖ νὰ φωτίσει κάπως τὰ ὅσα ἀκολούθησαν.

Ἐνα παγερὸ βράδου, ἀρκετοὺς μῆνες μετὰ τὴ συζήτηση μὲ τὸν δεῦτερο ξάδερφό μου ποὺ σᾶς παρέθεσα λίγο πρὶν, γύριζα σπίτι μου ἀπὸ μιὰ ἐκδήλωση στὴν ὁποία εἶχα παραστεῖ. Ἦταν πολὺ ἀργὰ καὶ προσπαθοῦσα ν' ἀνοίξω δρόμο ἀνάμεσα σὲ διάφορους ρυπαροὺς ἀργόσχολους ποὺ ἦταν μαζεμένοι γύρω ἀπὸ τὴν εἴσοδο ἐνὸς μπάρ, ὅταν ἕνας ἄντρας ἀποσπάστηκε τρεκλίζοντας ἀπ' τὸ πλῆθος καὶ ἄπλωσε τὸ χέρι του πρὸς τὸ μέρος μου μ' ἕνα μεθυσμένο βλέμμα. Τὸ φῶς τῆς λάμπας τοῦ γκαζιοῦ ἔπεφτε στὸ πρόσωπό του, καὶ πρὸς μεγάλη μου ἐκπληξὴ ἀναγνώρισα στὸ ἐξαθλιωμένο πλάσμα ποὺ εἶχα μπροστά μου τὸν παλιὸ γνωστό μου, τὸν νεαρὸ Ἄρτσιμπαλντ Ρίβς, ποὺ κάποτε φημιζόταν ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς κομψότερους καὶ εὐπρεπέστερους φοιτητὲς τοῦ κολεγίου. Ἐμφανιάστηκα τόσο πολὺ, ὥστε πρὸς στιγμὴν σχεδὸν ἀμφισβήτησα τὴ μαρτυρία τῶν αἰσθήσεών μου· ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία γιὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του, τὰ ὁποῖα, ἂν καὶ πρησμένα ἀπ' τὸ πιστό, διατηροῦσαν ἀκόμη κάτι ἀπὸ τὴν προηγούμενη γοητεία τους. Ἦμουν ἀποφασισμένος νὰ τὸν διασώσω γιὰ μιὰ βραδιὰ τουλάχιστον ἀπὸ τὴς συναναστροφὲς στὶς ὁποῖες εἶχε ξεπέσει.

—Ἐι, Ρίβς! τοῦ φώναξα, ἔλα μαζί μου. Πρὸς τὰ μέρη σου πηγαίνω.

Μουρμούρισε κάποια ἀκατάληπτη συγγνώμη γιὰ τὴν κατάστασή του καὶ μ' ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο. Καθὼς τὸν στήριζα στὸ δρόμο πρὸς τὸ σπίτι του, καταλάβαινα πὼς δὲν ὑπέφερε μόνον ἀπὸ τὴς ἐπιπτώσεις μιᾶς

πρόσφατης κραιπάλης αλλά κι ὅτι μιὰ μακρὰ πορεία ἀκολασίας εἶχε ἐπηρεάσει τὰ νεῦρα του καὶ τὸ μυαλό του. Τὸ χέρι του ὅταν τὸ ἀγγιζα ἦταν ξερὸ καὶ ἐμπύρετο καὶ τινάζοταν τρομαγμένος ἀπὸ κάθε σκιά πού ἐπερτε στὸ πλακόστρωτο. Ἐπίσης ψέλλιζε ὅταν μιλοῦσε, μ' ἓναν τρόπο πού ὑποδήλωνε περισσότερο παραλήρημα ἀρρώστου παρά ὁμιλία μεθυσμένου.

Ὅταν τὸν ἔβαλα στὸ δωμάτιό του, τὸν μισοέγδυσα καὶ τὸν ξάπλωσα στὸ κρεβάτι του. Ἡ πίεσή του ἐκείνη τὴν ὥρα ἦταν πολὺ ὑψηλὴ καὶ προφανῶς ψηνόταν στὸν πυρετό. Ἐμοιαζε νὰ εἶχε βυθιστεῖ σὲ λήθαργο, κι ἐτοιμαζόμουν νὰ φύγω ἀθόρυβα ἀπ' τὸ δωμάτιο καὶ νὰ εἰδοποιήσω τὴ σπιτονοικοκυρὰ του γιὰ τὴν κατάστασή του, ὅταν τινάχτηκε ἀπτόμα καὶ μ' ἔπιασε ἀπ' τὸ μανίκι τοῦ σακακιοῦ μου.

— Μὴ φύγεις! φώναξε. Αἰσθάνομαι καλύτερα ὅταν εἶς' ἐδῶ. Δὲν κινδυνεύω ἀπὸ ἐκείνη!

— Ἀπὸ ἐκείνη; ρώτησα. Ἀπὸ ποιὰ;

— Ἐκείνη! Ἐκείνη! ἀπάντησε ὀργισμένα. Ἄ! δὲν τὴν ξέρεις. Εἶναι ὁ διάβολος! Ὅμορφη ὁμορφη ἀλλὰ ὁ διάβολος!

— Ἐχεις πυρετό κι εἶσαι καὶ ταραγμένος, εἶπα. Προσπάθησε νὰ κοιμηθεῖς λίγο. Θὰ ξυπνήσεις καλύτερα.

— Νὰ κοιμηθῶ; ἀναστέναξε. Πῶς νὰ κοιμηθῶ ὅταν τὴ βλέπω νὰ κάθεται στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ καὶ νὰ μὲ παρακολουθεῖ μὲ τὶς ὥρες μὲ τὰ μεγάλα μάτια της; Μοῦ ἀφαιρεῖ κάθε ἰκμάδα δύναμης καὶ ἀνδρισμοῦ. Αὐτὸ εἶναι πού μὲ κάνει καὶ πίνω. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ βοηθήσει — δὲν εἶμαι ἀρκετὰ μεθυσμένος ἀπόψε!

— Εἶσαι πολὺ ἀρρωστος, εἶπα ἀλείφοντας μὲ λίγο

ξίδι τούς κροτάφους του, και παραληρεῖς. Δὲν ξέρεις τί λές.

—Ναί, ξέρω, μὲ διέκοψε ἀπότομα κοιτάζοντάς με. Ξέρω πολὺ καλὰ τί λέω. Μόνος μου τὸ προκαλέσα. Δι-
κή μου εἶναι ἡ ἐπιλογή. Ἄλλὰ δὲ μποροῦσα—ὄχι, μάρ-
τυράς μου ὁ Θεός, δὲ μποροῦσα— ν' ἀποδεχθῶ τὸ ἄλλο.
Δὲ μποροῦσα νὰ τῆς μείνω πιστός. Ξεπερνοῦσε τὶς δυ-
νάμεις μου.

Κάθισα στὸ κρεβάτι δίπλα του κρατώντας τὸ χέρι
του ποὺ φλεγόταν ἀπ' τὸν πυρετὸ κι ἀναρωτιόμουν τί
νὰ σήμαιναν τὰ λόγια του. Ἔμεινε γιὰ λίγη ὥρα ἀκίνη-
τος, και μετὰ, σηκώνοντας τὰ μάτια του πάνω μου, εἶπε
μὲ σπαστὴ παραπονιαρική φωνή:

—Γιατί δὲ μὲ προειδοποίησε νωρίτερα; Γιατί πε-
ρίμενε μέχρι ποὺ ἔμαθα νὰ τὴν ἀγαπῶ τόσο πολὺ;

Ἐπανελάβε αὐτὴν τὴν ἐρώτηση ἀρκετὲς φορές κου-
τώντας πέρα-δῶθε τὸ κεφάλι του, και μετὰ βυθίστηκε
σ' ἓναν ταραγμένο ὕπνο. Βγῆκα ἀθόρυβα ἀπὸ τὸ δωμάτιο,
κι ἔχοντας φροντίσει ὅτι θὰ εἶχε τὴν κατάλληλη περιποίη-
ση, βγῆκα και ἀπ' τὸ σπίτι. Τὰ λόγια του ὅμως ἤχοῦσαν
στ' ἀφτιά μου ἐπὶ μέρες, και ἀπέκτησαν μιὰ βαθύτερη ση-
μασία ὅταν συνδυάστηκαν μὲ ὅσα ἔμελλε ν' ἀκολουθήσουν.

Ὁ φίλος μου ὁ Μπάρινγκτον Κόουλς εἶχε φύγει γιὰ
τὶς καλοκαιρινὲς διακοπὲς του και εἶχα μῆνες νὰ μάθω
νέα του. Ὅταν ὅμως ἔφτασε ἡ χειμερινὴ περίοδος, ἔλα-
βα ἓνα τηλεγράφημά του μὲ τὸ ὅποιο μοῦ ζήτησε νὰ τοῦ
κλείσω τὰ παλιὰ δωμάτια στὴ Νορθάμπερλαντ Στριτ
και μ' ἐνημέρωσε μὲ ποιὸ τρένο θὰ ἐρχόταν. Πῆγα νὰ
τὸν ὑποδεχθῶ και χάρηκα διαπιστώνοντας πὼς ἦταν κα-
λὰ και ἐξαιρετικὰ ἐγκάρδιος.

—'Επ' ευκαιρία, εἶπε ξαφνικά τὸ ἴδιο βράδυ καθὼς καθόμασταν δίπλα στὸ τζάκι συζητώντας γιὰ τὰ γεγονότα τοῦ καλοκαιριοῦ, δὲ μοῦ ἔδωσες ἀκόμη συγχαρητήρια!

—Γιὰ ποιὸ πράγμα, φίλε μου; ρώτησα.

—Τί! Θέλεις νὰ πεῖς ὅτι δὲν ἔμαθες γιὰ τὸν ἀρραβώνα μου;

—'Αρραβώνα; "Οχι! ἀπάντησα. 'Ωστόσο χαίρομαι πού τὸ ἀκούω καὶ σὲ συγχαίρω μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά.

—Μὲ ἐκπλήσσει πού δὲν τὸ πληροφορήθηκες, εἶπε.

Ἦταν ὅ,τι πιὸ παράξενο μποροῦσε νὰ μοῦ συμβεῖ. Θυμᾶσαι ἐκείνη τὴν κοπέλα πού θαυμάσαμε τόσο πολὺ καὶ οἱ δύο στὴν 'Ακαδημία;

—Τί! ἀναφώνησα μ' ἓνα ἀπροσδιόριστο αἶσθημα φόβου στὴν καρδιά μου. Θέλεις νὰ πεῖς ὅτι μ' αὐτὴν ἀρραβωνιάστηκες;

—Τὸ φαντάστηκα ὅτι θὰ ξαφνιαζόσουν, ἀπάντησε. "Όταν ἔμενα μὲ τὴν ἡλικιωμένη θεία μου στὸ Πίτερχεντ, στὸ 'Αμπερντινσάιρ, ἔτυχε νὰ ἔρθουν γιὰ ἐπίσκεψη οἱ Νόρθκοτ, καὶ μιὰ καὶ εἶχαμε κοινούς φίλους, γνωριστήκαμε. Διαπίστωσα ὅτι ἦταν ἀπλὲς φῆμες τὰ ὅσα λέγονταν γιὰ τὸν ἀρραβώνα της καὶ ὅτι... Τέλος πάντων, ξέρεις πῶς εἶναι ἔτσι κι ἐμφανιστεῖ μιὰ τέτοια κοπέλα σ' ἓνα μέρος σὰν τὸ Πίτερχεντ. "Οχι, πίστεψέ με, πρόσθεσε, δὲν θεωρῶ πῶς ἔκανα κάτι ἀνόητο ἢ βιαστικό. Οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή δὲν τὸ ἔχω μετανιώσει. "Όσο περισσότερο γνωρίζω τὴν Κέιτ, τόσο περισσότερο τὴ θαυμάζω καὶ τὴν ἀγαπῶ. 'Ωστόσο, θὰ πρέπει νὰ σοῦ τὴ γνωρίσω καὶ νὰ κρίνεις μόνος σου.

'Εξέφρασα τὴ χαρὰ μου γιὰ τὴν προοπτικὴ αὐτὴ καὶ προσπάθησα ν' ἀναφέρομαι ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ ἀνέμελα

στό θέμα, κατὰ βάθος ὅμως αἰσθανόμενον ἀγχωμένος καὶ ἀνήσυχος. Τὰ λόγια τοῦ Ριβς καὶ ἡ τραγικὴ μοῖρα τοῦ νεαροῦ Πρέσκοτ ἐπανέρχονταν συνεχῶς στὴ μνήμη μου, καὶ παρόλο ποῦ δὲν ἔβρισκα βάσιμο λόγο, μὲ διακατεῖχε μιὰ ἀόριστη φοβία καὶ μιὰ ἀνησυχία γιὰ τὴ γυναίκα αὐτή. Ἴσως νὰ ἦταν μιὰ ἀνόητη προκατάληψη καὶ δεισιδαιμονία ἐκ μέρους μου καὶ ὑποσυνείδητα νὰ θεωροῦσα ὅτι τὰ ὅσα μελλοντικὰ θὰ ἔκανε καὶ θὰ ἔλεγε θ' ἀνταποκρίνονταν σὲ κάποια ἡμιδιαμορφωμένη ἐξωφρενικὴ θεωρία μου. Αὐτὸ μοῦ ἔχει ὑποδειχθεῖ ἀπὸ μερικοὺς ὡς πολὺ πιθανὴ ἐξήγηση. Θ' ἀποδεχόμενον τὴ γνώμη τους ἂν τὴν τεκμηριώοναν τὰ γεγονότα ποῦ πρόκειται νὰ σᾶς ἀφηγηθῶ.

Μετὰ ἀπὸ μερικὲς μέρες πῆγα μὲ τὸν φίλο μου νὰ ἐπισκεφτοῦμε τὴ δεσποινίδα Νόρθκοτ. Θυμᾶμαι ὅτι καθὼς κατηγοροῦσαμε στὴν Ἀμπερκρόμπι Πλέις, τράβηξε τὴν προσοχὴ μας τὸ πένθιμο οὐρλιαχτὸ ἐνὸς σκύλου — ποῦ τελικὰ ἀποδείχθηκε ὅτι προερχόταν ἀπὸ τὸ σπίτι στὸ ὁποῖο πηγαίναμε. Ἀνεβήκαμε στὸν ἐπάνω ὄροφο, ὅπου ὁ φίλος μου μὲ σύστησε στὴν ἡλικιωμένη κυρία Μέρτον, τὴ θεία τῆς δεσποινίδος Νόρθκοτ, ἀλλὰ καὶ στὴ μνηστή του. Ἦταν πανέμορφη, ὅπως τὴ θυμόμενον, καὶ δὲ μοῦ ἔκανε καμία ἐντύπωση τὸ ξελόγιασμα τοῦ φίλου μου. Τὸ πρόσωπό της ἦταν λίγο πιὸ ξαναμμένο ἀπ' τὸ συνηθισμένο καὶ κρατοῦσε στὸ χέρι της ἓνα βαρὺ μαστίγιο γιὰ σκυλιά, μὲ τὸ ὁποῖο τιμωροῦσε ἓνα μικρὸ σκοτσέζικο τεριέ, ἐκεῖνο τοῦ ὁποῖου τὰ οὐρλιαχτὰ εἶχαμε ἀκούσει ἀπὸ τὸ δρόμο. Τὸ δῦσμοιρο ζῶακι ἦταν κουρνιασμένο στὸν τοῖχο κλαψουρίζοντας ἀσταμάτητα καὶ φανερὰ τρομοκρατημένο.

— Βλέπω, Κέιτ, εἶπε ὁ φίλος μου ὅταν πιὰ καθίσαμε, ὅτι πάλι μὲ τὸν Κάρλο τὰ ἔχεις.

— Ἐνας μικρὸς καβγάς εἶναι αὐτὴ τῆ φορά, εἶπε χαμογελώντας γοητευτικά. Εἶναι ἀξιαγάπητος καὶ καλὸς σύντροφος, ἀλλὰ τοῦ χρειάζεται λίγος σωφρονισμὸς κάπου-κάπου.

Μετά, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος μου:

— Σ' ὅλους μας χρειάζεται, κύριε Ἄρμιταζ, δὲ νομίζετε; Θὰ ἦταν σπουδαῖο ἂν ἀντὶ νὰ δεχόμαστε μιὰ συνολικὴ τιμωρία στὸ τέλος τῆς ζωῆς μας εἶχαμε ἀπὸ μιὰ κάθε φορά πού κάναμε κάτι κακό, ὅπως συμβαίνει μὲ τὰ σκυλιά. Θὰ μᾶς ἔκανε προσεκτικότερους, δὲ νομίζετε;

Παραδέχτηκα πὼς ναί.

— Ἄν ὑποθέσουμε ὅτι κάθε φορά πού κάποιος συμπεριφερόταν ἄσχημα τὸν ἔπιανε ἓνα γιγάντιο χέρι καὶ τὸν μαστίγωνε μέχρι λιποθυμίας — ἔσφιξε τὰ ἄσπρα δάχτυλά της καθὼς μιλοῦσε καὶ τίναξε ἀπότομα τὸ μαστίγιο—, θὰ συνέβαλλε περισσότερο στὸ νὰ δείχνει καλὴ συμπεριφορὰ ἀπ' ὅσο οἱ περίφημες θεωρίες περὶ ἠθικῆς.

— Πολὺ ἄγρια σὲ βρίσκω σήμερα, Κέιτ, εἶπε ὁ φίλος μου.

— Ὅχι, Τζάκ, γέλασε. Ἄπλῶς ἀναπτύσσω μιὰ θεωρία γιὰ νὰ τῆ σκεφτεῖ ὁ κύριος Ἄρμιταζ.

Οἱ δύο τους ἄρχισαν νὰ συζητᾶνε γιὰ κάποια ἀνάμνησή τους ἀπὸ τὸ Ἀμπερντινσάιρ κι εἶχα τὸ χρόνο νὰ παρατηρήσω τὴν κυρία Μέρτον, πού εἶχε παραμείνει σιωπηλὴ στὴ διάρκεια τῆς σύντομης συζήτησής μας. Ἦταν μιὰ ἠλικιωμένη κυρία μὲ ἀλλόκοτο παρουσιαστικό. Ἐκεῖνο πού τραβοῦσε περισσότερο τὴν προσοχὴ στὴν ἐμφάνισή της ἦταν ἡ πλήρης ἔλλειψη χρώματος πού πα-

ρουσιάζε. Τὰ μαλλιά της ἦταν λευκὰ σὰν τὸ χιόνι καὶ τὸ πρόσωπό της ἐξαιρετικὰ χλομό. Τὰ χεῖλη της ἔμοιαζαν νὰ μὴν ἔχουν οὔτε σταγόνα αἷμα, κι ἀκόμη καὶ τὰ μάτια της ἦταν τόσο ἀχνὰ γαλανά, ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ ξεχωρίσουν μέσα στὴ γενική της χλομάδα. Τὸ φόρεμά της ἦταν γκριζο καὶ μεταξένιο καὶ ταίριαζε μὲ τὸ γενικὸ παρουσιαστικὸ της. Εἶχε μιὰν ἀλλόκοτη ἔκφραση ἡρεμίας, τὴν ὁποία ἤμουν ἀνίκανος ν' ἀποδώσω ἐκείνη τὴ στιγμή στὴ σωστὴ αἰτία.

Δούλευε ἓνα παλιὸ διακοσμητικὸ κέντημα, καὶ καθῶς κινουῖσε τὰ χέρια της, τὸ φόρεμά της ἀνέδιδε ἓνα ξερὸ μελαγχολικὸ θρόισμα σὰν τὸν ἦχο τῶν φύλλων τὸ φθινόπωρο. Ὑπῆρχε κάτι πένθιμο καὶ καταθλιπτικὸ στὴν εἰκόνα της. Μετακίνησα τὴν καρέκλα μου λίγο κοντύτερα καὶ τὴ ρώτησα ἂν τῆς ἄρεσε τὸ Ἐδιμβουῦργο κι ἂν εἶχε μείνει ἀρκετὰ ἐκεῖ.

Ὅταν τῆς ἀπηύθυνα τὸ λόγο, ξαφνιάστηκε καὶ μὲ κοιτάζε μ' ἓνα τρομαγμένον ὕφος στὸ πρόσωπό της. Μέσα σὲ μιὰ στιγμή συνειδητοποίησα τί ἦταν αὐτὸ ποὺ εἶχα παρατηρήσει πρὶν: ἦταν μιὰ ἔκφραση φόβου — ἀφάνταστου καὶ ἀκατανίκητου φόβου. Ἦταν τόσο εὐδιάκριτος, ποὺ θὰ στοιχημάτιζα ἀκόμη καὶ τὴ ζωὴ μου πὼς ἡ γυναῖκα ποὺ εἶχα μπροστά μου θὰ πρέπει νὰ βίωσε σὲ κάποια περίοδο τῆς ζωῆς της μιὰ φρικτὴ ἐμπειρία ἢ μιὰ φοβερὴ συμφορὰ.

— ὦ, ναί, μ' ἄρεσει, εἶπε μὲ μιὰν ἀπαλὴ συνεσταλμένη φωνή, καὶ εἴμαστε πολὺ καιρὸ ἐδῶ — δηλαδὴ ὄχι πάρα πολὺ. Μετακινουμάστε συνεχῶς.

Μιλοῦσε διστακτικὰ, σὰ νὰ φοβόταν μήπως δεσμευτεῖ.

— Εἶστε γεννημένη στὴ Σκοτία ὑποθέτω, εἶπα.

— Ὅχι· δηλαδή ὄχι ἀκριβῶς. Δὲν εἶμαστε ἀπὸ κά-
που συγκεκριμένα. Εἶμαστε κοσμοπολίτισσες, ξέρετε.

Γύρισε καὶ κοίταξε πρὸς τὴ μεριά τῆς δεσποινίδος
Νόρθκοτ καθὼς μιλοῦσε, ἀλλὰ ἐκείνη κι ὁ φίλος μου
ἐξακολουθοῦσαν νὰ συζητᾶνε κοντὰ στὸ παράθυρο. Με-
τά, ἔσκυψε ξαφνικὰ πρὸς τὸ μέρος μου μ' ἓνα ὕφος ἀπέ-
ραντης ἀγωνίας στὸ πρόσωπό της καὶ εἶπε:

— Μὴ μοῦ μιλάτε ἄλλο σᾶς παρακαλῶ. Δὲν τῆς
ἀρέσει, καὶ θὰ ὑποφέρω γι' αὐτὸ μετὰ. Σᾶς παρακαλῶ
μὴν τὸ κάνετε.

Ἐτοιμαζόμουν νὰ τὴ ρωτήσω γιὰ τὸ λόγο αὐτῆς τῆς
παράξενης παράκλησης, ἀλλὰ ὅταν εἶδε ὅτι ἐτοιμαζό-
μουν νὰ τῆς ἀπευθύνω τὸ λόγο, σηκώθηκε καὶ βγῆκε
ἀργὰ ἀπ' τὸ δωμάτιο. Ταυτόχρονα πρόσεξα ὅτι οἱ δύο
ἐρωτευμένοι εἶχαν πάψει νὰ συζητᾶνε κι ὅτι ἡ δεσποι-
νὶς Νόρθκοτ εἶχε καρφωμένα πάνω μου τὰ διαπεραστι-
κὰ γκρίζα μάτια της.

— Πρέπει νὰ συγχωρήσετε τὴ θεία μου, κύριε Ἄρ-
μιταζ, εἶπε. Εἶναι γιὰ καὶ κουράζεται εὐκόλα. Ἐλάτε
νὰ ρίξετε μιὰ ματιὰ στὸ ἄλμπουμ μου.

Περάσαμε ἀρκετὴ ὥρα κοιτάζοντας τὶς φωτογρα-
φίες. Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα τῆς δεσποινίδος Νόρθ-
κοτ ἦταν προφανῶς ἀπλοὶ ἄνθρωποι καὶ δὲ μπορούσα νὰ
διακρίνω σὲ κανέναν ἀπὸ τοὺς δύο κάποιο ἀπὸ τὰ στοι-
χεῖα τοῦ χαρακτήρα ποὺ φαίνονταν στὸ πρόσωπο τῆς κό-
ρης τους. Ὑπῆρχε ὡστόσο μιὰ παλιὰ δαγεροτυπία ποὺ
τράβηξε τὴν προσοχή μου. Ἀπεικόνιζε ἓναν ἄντρα γύ-
ρω στὰ σαράντα κι ἐντυπωσιακὰ γοητευτικὸ. Ἦταν ξυ-
ρισμένος, καὶ μιὰ ἀσυνήθιστη δύναμη ἐκφραζόταν μέσω

τοῦ προτεταμένου κάτω σαγονιοῦ του καὶ τῶν ἀποφασιστικῶν σφριχτῶν χειλιῶν του. Ἀλλὰ τὰ μάτια του ἦταν βυθισμένα λίγο βαθιὰ στὶς κόγχες τους καὶ τὸ πάνω μέρος τοῦ μετώπου του εἶχε μιὰ φιδήσια χροιά ἢ ὅποια ἐπηρεάζε ἀρνητικὰ τὸ παρουσιαστικὸ του. Σχεδὸν ἀθελά μου, μὴ μὲν εἶδα τὸ πρόσωπο αὐτό, τὸ ἔδειξα κι ἀναφώνησα:

— Ὑπάρχει τὸ ἀρχέτυπό σας στὴν οἰκογένειά σας, δεσποινὶς Νόρθκοτ.

— Ἔτσι νομίζετε; εἶπε. Φοβᾶμαι ὅτι μοῦ κάνετε ἓνα πολὺ ἀτυχεῖς κομπλιμέντο. Ὁ θεῖος Ἄντονι θεωρεῖτο πάντα τὸ μαῦρο πρόβατο τῆς οἰκογένειας.

— Ἄν εἶν' ἔτσι, ἀπάντησα, τότε ἡ παρατήρησή μου ἦταν ἀτυχής.

— Ἄ, δὲν πειράζει, εἶπε. Πάντα θεωροῦσα ὅτι ἀξίζει ὅσο ὅλοι οἱ ἄλλοι μαζί. Ἦταν ἀξιωματικὸς στὸ 41ο Σύνταγμα καὶ σκοτώθηκε πολεμώντας στὴ διάρκεια τοῦ Περσικοῦ Πολέμου — βρῆκε εὐγενικὸ θάνατο, οὕτως ἢ ἄλλως.

— Τέτοιο θάνατο θὰ ἤθελα νὰ ἔχω κι ἐγώ, εἶπε ὁ Κόουλς μὲ τὰ μάτια του ν' ἀστράφτουν, ὅπως κάθε φορὰ πού τὸν συγκινοῦσε κάτι. Συχνὰ εὐχομαι νὰ εἶχα ἀκολουθήσει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατέρα μου ἀντὶ γιὰ τὴν ἐνασχόληση μὲ φάρμακα καὶ χάπια.

— Ἔλα, Τζάκ, εἶναι πρόωρο νὰ μιλᾷς γιὰ θάνατο, εἶπε ἐκείνη πιάνοντας τρυφερὰ τὸ χέρι του.

Μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ καταλάβω αὐτὴν τὴ γυναικὰ. Διέθετε ἓνα σπάνιο μείγμα ἀρρενωπῆς ἀποφασιστικότητας καὶ θηλυκῆς τρυφερότητας πού πραγματικὰ μὲ μπερδεύε. Δὲν ἤξερα, κατὰ συνέπεια, πῶς ν' ἀπαντήσω στὸν Κόουλς ὅταν, καθὼς κατηφορίζαμε μαζί τὸ δρόμο, ἔκανε τὴν ἀναμενόμενη ἐρώτηση.

Αναζητήστε το [εδώ](#)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
GUTENBERG

www.gutenbergbooks.gr

 [/gutenbergbooks](https://www.facebook.com/gutenbergbooks)